

TRIBUNA

JOAN R. MARINA AMAT, FILÒLEG

Les idees no se sancionen

És època de dialèctica encreuada entre blocs emergents socialdemòcrates, obligats a entendre's o abocats a desentendre's del tot, segons com evolucionin els fets en el proper mes i mig.

Època de presentacions modernes, acurades i entre amics o de presentacions virtuals, també modernes i acurades, que directament busquen establir complicitats amb simpatitzants i militants de base.

Amb un mateix guió cinematogràfic i un final àmpliament conegut, ara mateix dos pel·lícules rodades amb actrius i actors diferents i amb velocitat, pressupost i mètodes completament antagònics, comencen a exhibir-se.

I a la sala de projecció, a les fosques, convidades –si no vols per força– unes 450 persones: el conclave laic de la necessària regeneració socialdemòcrata o de la fugida endavant de l'esquerra ben aposentada i allunyada del carrer, ja prou coneguda.

I, mentrestant, al si del Consell General, abocat a l'abisme de la incom-

prensió, un grup parlamentari que, si no es recupera aviat, ben poca batalla i iniciativa opositora haurà presentat a Demòcrates per Andorra en aquesta legislatura, per l'excessiu protagonisme i l'oposició interna que permanentment alguns dels seus membres exhibeixen.

No serà menys històric saber quines persones i amb quin suport seran autoritzades a dirigir l'estructura –que uns voldríem flexible i d'altres, monolítica– del Partit Socialdemòcrata d'Andorra després del congrés del 20 d'abril.

Amb el benentès que la base ideològica d'uns i altres no es qüestiona i que el debat s'hauria de centrar en el contingut de les ponències a presentar, els que darrerament més han assenyalat la palla en l'ull aliè i no han vist la biga en el seu propi han sofert frenètiques pujades de tensió interna.

Corrent ideològic ben legítim i alhora ben sorprenent. Perquè no estàvem acostumats a corrents interns que decideixen apostar per cercar ciutadans no vinculats al partit.

La meva ment malaltissa només ho sap entendre com una plataforma –per si de cas els números no sortissin en aquestes properes setmanes– per a la creació d'un nou partit. El líder ja el tenen. El nom, també. Em recorda el del tan enyorat *Entesa i Progrés*.

Res de nou, doncs, que no hagi estat vist i escrit abans en el guió cinematogràfic socialdemòcrata dels darrers anys.

Un salt al buit, calculat, el d'aquest corrent ideològic per mirar de reconquerir ciutadans en general, entre els quals –imagino– aquells que no fa pas gaire militaven en la socialdemocràcia, als quals van empènyer a marxar i que ara podrien esdevenir de nou clientela electoral. Històries de riure.

I mentrestant la militància, que és sobirana en la cita del 20 d'abril, esperant que no sigui oblidada de nou.

Males llengües canillenques diuen que han sentit vergonya de l'executiva que es va fer càrrec del partit, durant el tràgic 2011, fins ara, quan ha aparegut

a escena una comissió gestora després que a Víctor Naudi li recomanessin que sentís vergonya pública de presidir-nos per poder plegar.

Només s'hauria de sentir vergonya per actes, actituds o comportaments de debò il·lícits, no pas per les idees que uns i altres expressem o defensem. Les idees no se sancionen.

I en cas que s'haguessin apreciat irregularitats en el partit –com ara algú insinua amb la boca petita– es podia apel·lar a la justícia, la porta de la qual segur que s'obre de forma ben diligent a aquelles persones que ordinàriament exerceixen d'advocades.

Cartes al director

Envia les teves cartes al director o les teves opinions a l'adreça electrònica director@bondia.ad

Recorda que ens has de facilitar les teves dades, així com la parròquia de residència.